

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΑΔΑΡΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο Γιάννης κι' ο Μαρής, μιλούνε κι' άπορείς.

Γ.— Θα φανιάζεσαι τὸ πόσον περιέργως καρτεροῦ, τὰ καθέκαστα ν' ἀκούσω γὰ τοῦ Πίπῃ τὸ χορὸ, τὸ χορὸ τῆς μασκαράδας τὸν πολὺ ἐπιτυχῆ π' ἀλεγρόρησε τὸν τόπο καὶ θ' ἀφήσῃ ἐποχῆ.

Ἔνα, ἔνα λέγε μου τα ἐν σειρᾷ λεπτομερῆ, τὰ κοστοῦμ μὲ τῆ μαρμμποῦτα ποῦχε κάθε λυγεροῦ.

Μὲ τὴν εὐγλωττῆ σου Μοῦσα ἔλα φώτισε κι' ἐμὲ, κι' ὅλα πέσμον τα τὰ λοῦσα τοῦ χοροῦ τοῦ κοστοῦμ, Μὴν ξεχάσης καβαλιέρο, μὴν ξεχάσης θηλυκό, ὅλα θέλω νὰν τὰ ξέρω τὰ κοστοῦμ τὰ καλικά

π' ὅλα ἔγειναν μὲ γούστο καὶ μὲ χάρι περισσῆ καὶ τ' ἀσχήμενες μονάχα ὁ ἡμίονος ἐσύ.

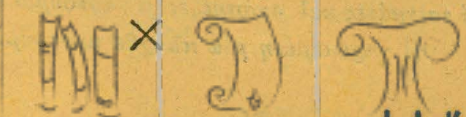
Τὸ χορὸ τοῦ Κοσμετάτου πῶβαλε στὸ λοῦσο κάτου Βενετίες καὶ Παρίσια, ποῖον λόγον εἶχεσ τάχα ποῦ τὸν τίμησες βρὲ χάχα μὲ κεφάλῃ γαϊδουρίσια ; Ἄπορῶ τὸ πῶς ὁ Πίπῃς νὰ σὲ 'μπάση μὲσ' τῆ σάλα καὶ νὰ σὲ παρονοιάσῃ σ' εὐγενέστατο κοινὸ, καὶ νὰ μὴ σὲ κατεβάσῃ κλωτσηδὸν ἀπὸ τῆ σκάλα καὶ στὸ σταῦλο νὰ σὲ στείλῃ νὰ σοῦ ῥίξουνε σανό !

Τὰ καθέκαστα τοῦ μπάλου ἐν ἐκτάσει νὰ μοῦ πῆς ποῦρθανε μασκαρεμένα θηλυκὰ χαριτωμένα τῆς ψηλῆς περιοπῆς, ποῦρθαν κι' ἡλικιωμένοι κατὰ πάντα σοβαροί, μὲσ' τὸ ντόμινο κρουμμένο μασκαράδες ζωηροί,

Μ.— Ποῦθε νὰ βάλω τὴν ἀρχῆ, δὲν ξέρω μωρὲ Γιάννη. Γι' αὐτὸν τὸν ἐξοχο χορὸ ὁ στίχος μου δὲν φθάνει. Δὲν περιγράφει εὐκόλα μὰ τέτοια ζωηρότη, ἀλλὰ κι' ἐτούτην τῆ φορὰ ἢ Μαρικοῦλα ἢ κυρὰ μᾶς ἔκαμε τὴν πρώτη. Δὲν εἶχε τὸ κορμάκι τῆς σὲ ντόμινο κρουμμένο, ἀλλὰ σὲ φόρεμα λευκὸ ἀσημοκεντημένο ποῦ ἂν τὸ ἔκανες ψιλὰ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις, τὸ ἦμιον Δηξούριον μποροῦσε ν' ἀγοράσῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ ΑΙ. 54. ΥΙ ΦΙ. 0030

Δὲν ἤμπορῶ κατ' ὄνομα νὰ ξέρω τῆς κυράδες
γιατ' εἶναι δύσκολο κανεὶς νὰ ξέρη μασκαράδες
ἀλλὰ γιὰ τὰ κοστούμια τους δὲν ἔχω δυσκολία·
κι' ἐκεῖνο πῶπαράστησε Ἑλλάδα καὶ Γαλλία,
εἰς ἔνωσιν φανταστικῆς μασκαροσυμαχίας,
ἦταν κοστούμι, κύριε, πολλῆς ἐπιτυχίας.
Ἐπίσης ἦταν πολὺ ἐπιτυχῆς ἰδέα
καὶ τὸ κοστούμι τοῦ Ἀγγουῦ μὲ τὸν ἀειδέα·
κι' ἂν ἀετὸ δὲν ἔχουμε στὸν τόπο πρὸ μεγάλο
ἐγ κ λ δ ν ὑπῆρξε ὁ Ἀγγινὸς στὸν κοστούμὲ τὸν μπάλο.

×

"Ἐτσι ὠραῖο κοστούμὲ δὲν θὰ ξαναπιτύχη
νὰ μετατρέψῃ σοφοῦς εἰς ζωηροὺς ὀμίλους,
κι' ἄλλες νὰ γένουν μύσες νὰ δείχνουνε τὴν τύχη
κι' ἄλλες νὰ βλέπῃς γύφτισες νὰ διορθῶνουν μύλους.
Τὶ κοστούμὲ καμαρωτό!
Μπερζέρ φολι, μπερζέρ βατῶ,
καὶ μὴ ὠραῖα σφῆκα
ποῦ τὸ κεντρί της ἦτανε χαμόγελο καὶ γλύκα.

×

Ἔχανε οἶκ στὸ ντύσιμο ἢ μασκαράδες ὅλες·
δὴ κοιτουλὲς καὶ μὴ ψηλὴ ντυθήκανε Σπανιόλες
κι' ἐλύγιζαν ἰσπανικὰ τὸ σῶμα τους τὸ τρίτο.
ὁ δὲ Μαρῆς ὁ Νιτέτσιμας ποῦ ταυρομάχος ἦτο,
σὰν τὸν Τιβέριο κι' αὐτὸς ἔστεκε μὲ τὴ σκέψη
ποῦ δὲν ὑπῆρχε στὸ χορὸ βουβάλι νὰ παλέψῃ.
Ὁ κύριος Καλαύριος τῶν ὀμαλῶν ἡμερῶν
κι' ὁ Δελαπόρτας ὁ γιαιτὸς τῶν ἀσθενῶν ὀμμάτων,
κοκκοροὶ κατακόκκινοι ντυθήκανε κι' οἱ δύο
κι' ὅλες τοῖς κότες τοῦ χοροῦ το' ἐβάλανε σὲ μπροῖο.

×

Μιὰ κομπούλα παντρεμένη,
βλάχα ἦτανε ντυμένη
κι' ἂν ἡ εὐχαρὶς μᾶς ἦρθε μὲ τὸ σύνηδες νοδρ,
ἦρθε κάτασπρη μιὰν ἄλλη
μὲ καπέλο στὸ κεφάλι
ἐποχῆς ντιρεκτοδρ

καὶ μαζὺ της τὸ κορίτσι τὸ σεμνὸ καὶ ζηλευτὸ
μὲ τὸ διατρέχον ἔτος στὸ φουστάνι του γραφτὸ
κι' εἶπα τότε ὁ καυμένος,
ἀγνωστὸν ἂν ἐσφαλμένως
τὸ ἐξηγοῦσα ἢ σωστά,
πὼς ἐκεῖνο τὸ κοστούμι

πῶφοροῦσε τὸ λουκοῦμι,
Καζαμίαν παριστᾶ.

×

Μάσκες ἔκρυβαν τὰ μάτια πῶπετούσανε φωτιές.
Γ.— "Ἦτανε μασκὲ κι' ὁ Μπίλης ;
Μ.— "Ἦτανε κι' ὁ Πελετιές.
"Ἦταν ὅλο τ' αἰ λάϊφ στοῦ δημάρχου μας τὸν οἶκον
κι' ἦτανε κι' ὁ Δριβαλιάρης μὲ περοῦκα Λουδοβίκων.
Στοῦ δημάρχου τὸ σαλόνι
πῶχει πάτωμα παρκέ,
εἶδαμε καὶ τὸν Τελώνη
ποῦ δὲν ἦτανε μασκὲ,
καὶ τὴν ντιστεγκὲ κυρία μ' ἓνα φόρεμα καφέ,
κι' εἶδα καὶ τὸν Τζουγανάτο
μὲ τὸ πιάτο του γεμάτο
ἀπὸ κρέμα τοῦ μπουφέ.

×

Εἶδα φοβερὲς φαγάρες στὸ λιμένα τοῦ σουπέ·
κι' ἔβλεπα καὶ μὲς' τὸ μπάλο
πῶκανε σουξὲ μεγάλο
τὸ κοστούμι τῆς πουπέ.
Ἄλλ' ἐπίσης μωρὲ Γιάννη, τῶπαν ὅλες βουρλισιὰ,
τὸ κοστούμι τῆς κυρίας πῶπαράστεινε δροσιὰ,
μὰ κι' ἀκόμα πλέον φῖνα
στὸ κοστούμι πιτυχιὰ,
εἶχε κάποια παλητασίνα
ὁδοκόκκινη ποχειὰ.

×

"Ἀλλὰ κι' ἄλλες παλητασίνες
ἡλικίας τρυφερᾶς,
ἐπετοῦσαν σὰν Σειρήνες
μὲς' τὸ κῶμα τῆς χαρᾶς
καὶ παληάτσος ὁ Μπογδάνος μὲ κατάλευκη στολή
σὰν πανοῦργος Ὀδυσσεὺς τῆς ἀπέφηνε πολὺ.
Τὶ πειράγματα καὶ γέλοια
τὶ φολι μὲ κουνουνέλια·
τὶ μεγάλη εὐθυμία στοῦ Δημάρχου τὸ χορὸ,
ποῦ κι' ὁ Διβιάδᾶς ὁ Μίμης μετεβλήθη σὲ πιερρό!

×

Τὶ τοιγκάνε καὶ κροισέδες τ' ἄγνοιδὸν κερδοκοπάνια,
τὶ κροισιωνὲν μία ποῦρθε κοστούμὲ σαμπάνια·
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

τι Μινιὸν πιτυχημένη κι' ἡ μικροῦλα τοῦ Δουκάτου
 ἔρθε μόνον μὲ τῆς κάλτσες καὶ μὲ τὰ μαλλιά της κάτω
 τὴ λαμπρὸς αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ ὑπὲρ τῆς προσώπιδος,
 τὴ ὠρατὸ τὸ κοστοῦμι τῆς ἀρχαίας ἑλληνίδος,
 τὴ λαμπρὰ καὶ θαυμασία τῶν χρωμάτων ποικιλία,
 τὴ ὠρατὸ καὶ τὸ φράκο τοῦ Προκόβη τοῦ Ἡλία,
 ἦταν ὁ χορὸς τοῦ Πίπη καὶ τι μαγευτικὸ
 εὐθυμία, ζωηρότης
 κι' εἶχε μὲ τὸ ντόμινο της
 παπανούρα, κοκλικό.

×

Μισκαράδες τέλεις πάντων ἦταν ἕνα γκερεμέ.
 Δηλαδή καὶ τὴ δὲν εἶδα εἰς αὐτὸ τὸ κοστοῦμέ!
 Εἶδα μέσα σ' ἕνα ὄασο
 τυλιγμένονε τὸ Βάσσο,
 Εἶδα καὶ τὸ δικηγόρο τὸ Μεμᾶ τὸ Δελαπόρτα
 ποῦχε μείνει πέντε ὥρες κουμπισμένος σὲ μὲ πύρτα.
 Εἶδα χότζα μὲ τὸ φέσι
 τὸ Τζωριτζάκη τὸν Ἰγγλέση,
 καὶ Ἰάπωνα ντυμένον τὸν Τρωγιάνο τὸ Νικόλα,
 Γ.— Τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα!

×

Μ.— Μέσα σ' ἕνα τέτοιο μπρῖο, τὴ δὲν ἔβλεπε κανεῖς!
 Μὴ δὲν εἶδα μὲ βελέσι
 Τὸν Ἄντρεά τὸν Ἰγγλέση
 πῶλεγες πῶς εἶναι, Γιάννη, Γηλωνέζα δεσποινίς.
 Μὴ καὶ τὸ Γυμνασιάρχη τὸν δὲν εἶδα μὲ παραμπουῦτα
 κι' εἶπα Θε' καὶ Κύριέ μου τὴ σπειάκολα ναι τοῦτα!
 Εἶδα μάσκαρες σὴ σάλα κι' ἄλλες ἐν τῷ διαδρόμῳ
 εἶδα καὶ τὸ Σαραβέλα τὸν καινούργιον ἀστυνόμο,
 εἶδα καὶ τὸ Γερακόρη ποῦνε χορευτὴς καλὸς
 κι' ἔχει μόνον φαβορίτες καὶ μουστάκι παντελῶς.

×

Εἶδα νέους, εἶδα γέροντες καὶ μητέρες μὲ παιδιά,
 κι' ἀπὸ μὲ χαραματίδα
 παραμόνεψα καὶ εἶδα
 τὴ γρηὰ τὴν παππαδιά.
 Κι' ὅταν ἔφευγ' ἀπ' τὸ σπῆτι
 λέγοντας ἀρεβοὰρ
 εἶδα καὶ τὴν Ἀφροδίτη
 μὲ κοστῦμι κουζινοὰρ.
 καὶ τῆς εἶπα « πῶς λυποῦμαι Ἀφροδίτη μ' ἀκριβῆ,
 ποῦ δὲν σ' εἶδα ἀπὸ μπονόρα νὰ σὲ πάσω βιζαβί! »

×

Ξεραθύμησα βρὲ Γιάννη φαγαπότι καὶ χορὸ
 τὰ ζαμπὸν ἐν ἀφθονία, ἡ σαμπάνιες σὰ νερὸ
 τὰ γλυκὰ τὰ κουβαλοῦσε ὁ Σπανὸς μὲ τὸ σακκί
 καὶ χαλάλι τοῦ Δημάρχου π' ἄλλαξε πολιτική.
 Τέτοιο Δήμαρχο γενναῖο πῶς νὰ μὴ τὸν καμαρόνω
 ποῦ χοροῦς μὲ φαγαπότι θὰ μᾶς κἀνη κἀνε χρόνο.
 Πῶς νὰ μὴ τὸν καμαρόνω τώρα π' ἄλλαξε πολὺ
 καὶ διὰ τῶν ἐδωδίμων
 τὸν πεινῶντα τοῦτον Δήμον,
 θαυμασίως ὠφελεῖ.

×

Γ.— Ἄν ἐστὶ, Μαρη, τὸ ἀμάκας διεσκέδασες ἐκεῖ,
 ἔχορεψα κι' ἐγὼ σπουδαῖα σὴν Ἐπαγγελματική.
 Δὲν φαντάζεσαι τὸ μπρῖο ποῦχε κείνος ὁ χορὸς
 ποῦ δὲν ἦτο μ' ἐτικέτα
 ἀλλὰ μόνον μὲ γρακέτα
 περιπάτου τῆς ἡμέρας.
 Δὲν φαντάζεσαι τὴ θεῖα πῶπεράσαμε κι' ἐμεῖς
 ποῦ ἐπήγαμε ντυμένοι μὲ σακάκι τῆς στιγμῆς
 κι' ἐχορέψαμε γυναῖκες μὲ κεφάλι γνωστικὸ
 κι' ὄχι ἀρνούβω κυρίες μὲ κοστοῦμι καλικό.

×

Ἐχόρεψα π' ἂν μ' ἔβλεπες ἦθε σὲ πιάση ζήλεια
 εἶχα τὸ Σάβλο βιζαβί σὴν πρώτη κουαντιλίγια
 καὶ τὸν Καπάτο τὸ Μεμᾶ ποῦνε κι' αὐτὸς ξιφτέρι,
 τὸν εἶχα σὲ λαντισέρι,
 Πῶς γλέντισες σὲν καλικὸ
 δὲν θὰ σὲ ἀμφισβητήσω
 ἀλλὰ κι' ἐγὼ σὲν λαϊκὸ
 δὲν ἔπεσα ξωπίσω.
 Ἡ ζωηρότης τοῦ χοροῦ ἐβάσταξ' ὡς τὸ τέλος
 τὴν πρώτη δίχως νὰ ὤρωτᾶς τὴν ἔκαμε ὁ Δέλος.

×

Σ' ἀστράπτοντα πατώματα
 ὡς μὲ τὰ ξημερώματα
 ἐπήγαμε τὰ ὄρη
 τριάντα πρέπει νᾶτανε γιατροὶ καὶ δικηγόροι
 καὶ πληθὸς ἄπειρον, Μαρη, ἀρρένων καὶ θηλέων
 ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἐργατῶν τῶν μὴ ἐπιπολαίων
 ἀλλ' ὑπερμέτρως σοβαρῶν, ἰδίως καθ' ἡμέρας
 ποῦ μετεβλήθη ὁ ἀήρ αὐτῆς τῆς ἀτμοσφαιρας!

×

Δὲν ἤμουνα μὲ τὰς φολί
 τὰς προσωπίδοφθόρους,
 ἀλλ' εἶχε κερὸς σὴν ἔχρη
 μὰς μὲ τοὺς ἀπάρουσι

ΙΑΚΩΒΑΤΤΙΟΣ
ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΤΣΟΦΟΝΕΙΟΥ

καὶ στὸ μπουφὲ τοὺς ἑφούσκωνα καλὰ τὰ μάγουλά μου
 κι' ἐγὼ σὰν ἄπορος, Μαῤῥῆ, ἐργάτης τοῦ καλάμου.
 Λαμπρὸς καὶ ζωηρότατος ὁ μπάλος τῶν ἀπόρων
 ἐπιτυχῶν πληρέστατα εἰς βάρους διαφόρων.

×

Χαλάλι του τοῦ Παναγῆ πῶπιτυχε τῆ φέστα·
 κι' ἄν ἔλειπε ἡ ἀρνούβω καὶ μυρωδάτη βέστα,
 ἦταν' ἐξέχοντες ἐκεῖ
 ἐνδεδειγμένοι σερρικοί
 γὰ γλέντι καὶ γὰ μπρίο,
 ὁ Κωσταντῆς ὁ Καραβιῆς κι' ὁ Βαλδεσέρας δύο.
 Μὰ κι' ὁ Μαρῆς ὁ Σολωμός, σὲ τέτοια πανηγύρια,
 κάνει καὶ τρέμει τὸ μπουφὲ μ' ὅλα του τὰ σιγύρια.

×

Μ.— Χορὸ μᾶς ἔκαμε κι' ὁ Τονλ, ὁ Τζῶν μὲ τὰ γενάκια
 κι' ἀπὸ ἄνωρὶς χορέψανε μπεμποῦλες μὲ παιδάκια
 κι' ὅταν ἀποκοιμήθηκαν ἐκεῖνα τὰ καῦμένα,
 ἄχορέψαν κι' ἡ μαγάδες τοὺς ποῦ τᾶχαν γεννημένα.
 Θωμάσια περάσαμε καὶ μὲς' τοῦ Τζῶν τῆ σάλα
 πῶμαζευσθῆκαν τὰ μικρὰ μαζὺν μὲ τὰ μεγάλα.
 Κι' ὁ Τζῶν μᾶς ὑπεχρέωσε μὲ τὸ χορὸ μεγάλως
 καὶ τρεῖ κοντὰν ἀπέμεινε ὁ Σάνιτας ὁ Γάλλος.
 κι' ἐγὼ τοῦ Γάλλου ἔλεγα πῶς ὁμολογουμένως
 εἶναι πολὺ καλλίτερος ὁ γάλλος ὁ ψημένος.

×

Γ.— Μωρ' ἀλήθεια καρναβάλι
 ποῦχε ἄφ' ἐτο τ' Ἀργιστόλι!
 Μὲ διάθεσι μεγάλη
 ἔμασκαρευτήκαμ' ὅλοι.
 Κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσης τρέλλας καὶ πρωτοφανοῦς χαρᾶς,
 ἐσκεφτώτουνε καθένας πῶς νὰ γένη μασκαρᾶς!
 Ποιὸς ποτὲ νὰ περιμένη
 ποιὸς ποτὲ νὰ φανταστῆ,
 πῶς ἡ χώρα ἡ κλαμμένη
 θάβγη Ζάκνθο σωστή!

×

Ὡς τὸ γόνα εἶχε φθάσει τό πολὺ τὸ κομφετι
 κι' ἐβουλώσανε μὲ δαῦτο οἱ καινούργοι ὄχαιοι.
 Χίλοι τόσοι μασκαράδες ἐπαλεύανε μ' αὐτὸ
 ποῦρθαν στὴν ἐξέδρα κάτω
 κι' εἶδαν πῶς τὸ Κομητάτο
 δὲν τοὺς ἔδινε λεφτό!

Μ.— Μὰ τὸ Κομητάτο, Γιάννη, ἔκρινε πολὺ κακῶς
 μὴ βραβεῦσαν ἕνα σκόλο πῶξερνοῦσε διαρκῶς,

Γενικὸ τὸ καρναβάλι, γενικὸ τὸ ξεμπουριό·
 φέτο δίχως μασκαράδα δὲν ἀπέμεινε χωριό.
 Καὶ προπάντων ἡ Λακύνθρα εἶχε μάσκαρα γερῆ
 πῶκατέβηκε στὴ χώρα καὶ μᾶς ἔθαξε, Μαῤῥῆ.
 Κι' ὁ χορὸς τῆς εἶχε γούστο καὶ τὰ λούσα τῆς πολλὰ.

Μ.— Ἐῶγε του τοῦ Μαστορέλη ποῦ τῆ σιόλισε καλὰ.
 Κι' εῶγε καὶ τοῦ Μαραβέγια κι' εῶγε καὶ τοῦ Τσελεπῆ,
 ποῦ τῆ φέρανε στὴ χώρα τ' ἄλογά τους ἀστραπῆ.

×

Γ.— Κι' οἱ Σαρλάδες ἀπουκάτου εἶχαν ὁμορφο χορὸ,
 ἐγενώντανε στὰ βάρσι τὰ ποδάρια τοὺς φτερά
 κι' οἱ Σβορῶνοι χορευτάδες ὅλο νέοι ζηλευτοί,
 στὴν ἐντέλεια τοὺς εἶδα πῶχορευᾶνε κι' αὐτοί.

Μ.— Μὰ καὶ πέρα στὴν Πεσάδα
 εἶχε μάσκαρα λουσαδά
 ὁ Βασίλης ὁ Σταγκιός·
 μὴ μοῦ τὸν πετᾶς στὴν ἀκρη κι' εἶναι μάστορας κι' ἐκεῖός.

×

Γ.— Κι' ὁ χορὸς τοῦ Σπαρινῶνε στὴν Πανέικη ἀλλῆ,
 μοῦπ' ὁ Σπῦρος ὁ Καπάτσος πῶς ἐλίτυχε πολὺ.

Μ.— Γενικῶς στὴν ἐπαρχίαν
 τῆς σταφιδосуφορᾶς
 πλήρη τὴν ἐπιτυχίαν
 εἶχε κάθε μασκαρᾶς
 Κι' εἶχαν μάσκαρα σπουδαία ποῦ ἐτρόνταξε ντονηῖα
 ὡς κι' ἐκεῖν' οἱ Κουρουκλάδες ποῦν ἐν ὄλῳ δεκανηῖα.

×

Γ.— Λυποῦμαι ποῦ μᾶς πέταξε γοργὸ τὸ καρναβάλι
 κι' ἄμποτες ἔτσι ζωηρὸ νὰ μᾶς ξανάρτη πάλι,
 μὲς' τὴν ἀθῶα τρέλλα του ὁ νέος νὰ ξεχάνη
 κάθε φαρμάκι τοῦ καιροῦ ποῦ γέροντα τὸν κάνει.

Ἄχ! Ἔτσι τὴ φαντάστηκα· πῶς καρναβάλι θάναι
 ἢ ἔυορφή μας ἢ ζωὴ, σὰν ἡμουνα παιδάκι·
 μὰ τώρα ποῦ τὰ χρόνια μου ἕνα μὲ τ' ἄλλο πᾶνε,
 τὴ γλῶκα τοῦ καρναβαλιοῦ τὴν ἐνοιωσα φαρμάκι!

Ἄχ! Ἔτσι ὅπως κομφετι καὶ τὴ ζωὴ μας δίχνει
 στὸν κόσμον τὸν ἀπατηλὸ ἢ μοῖρα ποῦ μᾶς φέρνει!
 Τὸν ἔμορφο χρωματισμὸ γιὰ λίγες ὥρες δείχνει
 ὡς ποῦ νὰ πέση ν' ἀφεθῆ στὸ ῥεῦμα ποῦ τὴν σέρνει!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΓΥΗΘΙΟΣ «ΔΕΟΝΤΟΣ» Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ.
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ